

דמיא פשוטי של מים פושרים ומותבינן לה לריאה בגוה.

בחמימי לא מותבינן לה, משום דכווצי, ונסתם בכך הנקב. בקירוי לא, משום דמטרשי, שמקשים את הקרום, וקרום דק כשהוא מתקשה הרי הוא נסתר בעת משמוש היד, ויתכן שהבדיקה תנקב אותו.

אלא, בדקינן לה בפשוטי.

אי מבצבצא טרפה, ואי לא, כשרה. משום דאמרין, תתאה אינקיב, עילאה לא אינקיב. והאי דאושא — זיקא דביני וביני הוא.

[וכדמפרשינן לה לעיל מו ב].

אמר עולא אמר רבי יוחנן: ריאה שבשרה נימוח בתוך קרומי הריאה, שנשפכה בקיתון [ונשפך הבשר המחוי מראשה לסופה, ומסופה לראשה, ונחסר בכך בשר הריאה] — כשרה.

אלמא, קסבר רבי יוחנן, חסרון שאירע מבפנים לא שמיה חסרון.

איתביה רבי אבא לעולא: הרי שנינו במשנתנו: הריאה שניקבה או שחסרה הרי היא טריפה.

ומדייק רבי אבא: מאי "חסרה"?

אילימא חסרה מבחוץ — היינו ניקבה? שהרי אי אפשר לחסרה מבלי שינקב הקרום.

אלא, לאו, בהכרח שחסרה מבפנים. ושמע מינה חסרון מבפנים שמיה חסרון.

ודחינן: לא תשמע מינה. כי לעולם אימא לך חסרה מבחוץ. ודקא אמרת "היינו ניקבה?"

לא צריכא, הוצרך תנא דמתניתין למיתני "חסרה", אלא לרבי שמעון, דאמר אין הנקב של ריאה מטריפה עד שתנקב לבית הסמפונות. וקא משמע לן תנא דמתניתין, כי הני מילי שסבר רבי שמעון בעינן שתינקב עד לבית הסימפונות, נקב דלית ביה חסרון. אבל נקב דאית ביה חסרון, אפילו רבי שמעון מודה דלא בעינן שינקב עד בית הסימפונות.

רבי הנניה חלש, חלה. על לגביה רבי נתן וכל גדולי הדור. איתו קמיה ריאה שנשפכה בקיתון, ואבשרה.

אמר רבא: והוא דקיימי סמפונות, שלא נימוקו.

אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי: מנא ידעינן שלא נימוקו? שמא נימוקה אחת מהן?!

אמר ליה: מיייתנן צעא דקוניא, קערת חרס מצופה באבר, שהיא חלקה, ושפכינן לה למיחוי של בשר הריאה בגויה, וחזינן: אי אית בה שורייקי חיורי, מראות לבנות, סימן הוא שנימוקו הסימפונות, והרי היא טרפה, ואי לא — כשרה!

אמר רב נחמן: ריאה שנימוקה מקצתה מאליה, שאינה נשפכת בקיתון, אך אותו מקום שנימוק הרי הוא חלול, שאין בו כלום, וקרום שלה קיים — כשרה.

תניא נמי הכי: ריאה שנימוקה וקרום שלה קיים, אפילו מחזקת באותו חלל שנוצר רביעית הלוג - כשרה.

ניטלה שלפוחית האם שלה, שהולד מונח בו מ-א — כשרה.